

først og fremmest Hensynet til Statskassen. Det kan være et Spørgsmaal, om man finder det forsvarligt at lade den udrede et saa stort Beløb som nævnt, balende indtil de nu ansatte Konsuler, ere afløste af Andre. Men overfor hele dette Spørgsmaal paatrænger sig ubiilkaarlig et andet, nemlig dette: Er hele denne Ordning med Handelskonsulater den ønskeligste? I denne Retning har jeg den meget bestemte Opfattelse, at den ikke kan siges at være den ønskeligste. Jeg erkjender tilfulde, at bort Vand er for lille og fattigt til at have fast lønede Konsuler. Man har forøvrigt i sin Tid set et Forslag paa Finantsloven, der gik ud paa at lønne en Generalkonsul i Shanghai med et vist Beløb i den Forudsetning, at han skulde være fælles Konsul for Danmark, Sverige og Norge. Det var en Mand, der nød en særlig Tillid, og det var vistnok især Hensynet til hans Personlighed, der fremkaldte dette Forslag. Det kunde vistnok være meget ønskeligt, om man kunde ansætte fast lønede Konsuler paa enkelte Steder, men jeg erkjender, at det ligger ud over vor Evne. En anden Tanke, der ligger nær, er den, om man ikke, ligesom vi have fælles Solovgivning med Sverige og Norge, skulde stræbe hen efter at faae fælles Repræsentanter for Handel og Skibsfart, fælles Konsuler. Denne Forening synes ved første Blik saa simpel, men paa den anden Side maa man erindre, at disse Konsuler ville jo ikke være af samme Nationalitet, som alle de Folk de repræsenterer. Nordmanden skal repræsentere Svenskerne og Dansterne, Dansteren skal repræsentere Svenskere og Nordmænd o. s. v. Der vil blive Vanskeligheder at overvinde, og selv om de overvindes, stilles en saadan Konsul paa en meget vanskelig Fod, idet han kan komme til at staa overfor Forhold, hvor han drages den ene Vei fra Nationalitetens Side, og den anden Vei af Hensyn til hans Forpligtelser som Konsul. Der er altsaa en Styggeside ved denne Tanke at forene sig med en anden Magt, der gjør, at det er vanskeligt at komme ud over denne Ordning af Sagen. Selv have vi ikke Raad, altsaa maa vi vist opgive Tanken om at faae faste Konsuler, hvor ønskeligt det end er, og hvor meget man end kunde ønske, at det maatte kunne lade sig gjøre.

Der er i Forbindelse hermed endelig et Spørgsmaal, som blev berørt af den ærede første Taler, nemlig Spørgsmaalet om Tarifen, en bestemt fastsat Betaling for alt det Arbejde, Konsulerne præsterer ligeoverfor private Personer. I den Anledning kan jeg ikke sige Andet, end at jeg er den høitærede Minister overordentlig taknemlig for, at

dette Forslag er fremkommet. Det er en Kjendsgjærning, at der mangfoldige Steder, langt fra Havnestederne, er mange Danste, jeg vil f. Ex. nævne Chicago, hvor Konsulen har en Masse Bryderier, en stor Del Vanskeligheder ved Dødsfald, ved Uenighed og Lignende, hvor han offerer Tid og Penge paa at komme Danste til Hjælp, og det er ikke Andet end billigt, at han da faar Erstatning derfor. Naar der, som den ærede Taler yttrede, er Noget i Lovforslaget, som synes at thye paa, at Skibsførere, og Andre ikke, altid skulle have Sligt frit, tror jeg, at det kun efter Redaktionen synes saaledes. Tanken og Principet er dette, at Skibene, Skibsførerne og Skibsbefættningerne som saadanne, paalægges der Intet her, men at enhver Danst, hvad han end har og er, skal betale for alt Arbejde, som Konsulen virkelig gjør for ham. — Jeg slutter altsaa med varmt at anbefale Forslagets Fremme, helst i den Form, at Afgiften reduceres til 50 pCt. — for at nævne et Tal — med mindre man skulde finde paa ganske andre Betalingsnormer, eller man skulle kunne finde en Retning, der skaffte en anden Maade at etablere Erstatning paa for, hvad der tabs ved helt at opgive Afgiften i denne Form, en Tanke, jeg ogsaa kunde gaa ind paa. Skulde der ikke fremkomme noget Sligt, slutter jeg mig til Forslaget, helst med den nævnte Modifikation, at Medsættelsen af Gebyrerne bliver ikke 20 pCt. men 50 pCt.

Sarald Hansen: Jeg beklager meget, at man i dette Lovforslag har brugt Ordet Drægtighed om Skibenes Størrelse; thi Ordet Drægtighed har i denne Forbindelse en dobbelt Betydning. Det bruges i daglig Tale, nærmest om Skibets Bæreevne, hvilket er noget ganske Andet end dets Maal, det Maal, som det har faaet i Registrertons, og hvorefter dets Afgifter i Almindelighed erlægges. Det havde været heldigere, om man saavel i § 1 første Stykke som i det sidste Stykke af samme Paragraf under Nr. 2 i Stedet for Ordet Drægtighed ganske simpelt havde indsat, at Konsulatsgifterne bestemmes efter Skibenes Nettoregistrertons, efter Nationalitetscertifikatets Udvisende; thi det er efter min Mening absolut nødvendigt, at det udtrykkelig udtales, at det er Skibets Nettoregistrertons, da der ellers let kan opstaa Spørgsmaal lige overfor Dampskibene om, hvilken Slags Tons der skal lægges til Grund for Beregningen, idet disse beregnes dels Netto uden Hensyn til Maskinen, og dels Brutto, hvor det Rum er taget med i Beregning, som Maskinen indtager. Jeg skal bemærke, at i statistisk